

POSTNÍ VÝZVA – ČAS UZDRAVENÍ

Popeleční středou jsme vstoupili do čtyřicetidenní přípravy před slavením velikonočních svátků. Postoj k této době je mezi věřícími i lidmi bez náboženského vyznání často odlišný. Pro některé lidi, především liberálně orientované křesťany, se jedná především o liturgickou přípravu na Velikonoce, půst prý do ní tolik nepatří. Tito lidé sledují především sociální a humánní skutky (např. pomoc lidem v nouzi, pomoc misiím, starost o charitativní zařízení) než vlastní kajícnost. Oproti této skupině stojí tradičně vedení věřících, kteří chápou dobu čtyřiceti dnů před Velikonocemi jako výzvu k osobnímu pokání a vlastní kajícnosti. Tradiční křesťané kladou velký důraz na plnění postních předpisů a účasti na postních pobožnostech jako je Křížová cesta. Někdy tyto důležité prostředky zaměňují ve svém duchovním vývoji za cíl. Z obou názorových skupin se dá určitě vybrat dobré jádro. U liberálních křesťanů je to dobročinnost a sociální aktivita. Tradiční věřící nám připomínají důležitost osobního obrácení v duchu modlitby a kajícnosti.

Je zajímavé, že katolické kostely se zpravidla během liturgického roku nejvíce zaplní právě na Popeleční středě a Velký pátek. Přicházejí nejen pravidelní účastníci bohoslužeb, ale také tzv. „matrikovi“ katolíci nebo i nepokřtění lidé, kteří hledají smysl svého života. Když jsem se některých těchto lidí po skončení obřadů zeptal, co je ve skutečnosti vedlo do kostela, spontánně vyhrkli: „Popelec, kříž“. Jeden lékař z Kladna, který občas přijíždí do naší farnosti na návštěvu, se mi v osobním rozhovoru svěřil: „Církví asi nejvíce rozumím o Popeleční středě a o Velkém pátku. Za katolíka se určitě nepokládám, do kostela prakticky nechodím, církev mne nejdnou zklamala, ale popelec – znamená na mém čele, mne burcuje, abych šel do sebe a uzdravoval se ze svých špatných návyků. Chci být přece zdravý nejen na těle, ale také na duši. Je to takové slavnostní zahájení léčebné kúry na mé duši. A Velký Pátek? Bolesti je v mé profesi více než dost, denně jsem v kontaktu s nemocnými a trpícími... zklidnění a jakousi odpověď na mé pocity nacházím v okamžiku, když spolu s ostatními mohu uctít kříž.“

Dnes lidé vynakládají značné finance, aby byli zdraví a aby svým zevnějškem dobře vypadali. O svou duši se již stará málokdo. Smysl postu nespočívá v odříkání si masitých pokrmů nebo oblíbených zábav či v dlouhém modlení. V čase příprav na Velikonoce jde o uzdravení naší duše, o obnovení našeho duchovního života, který byl nejdnou narušen dobrovolným hříchem, a který byl utlumen špatnými návyky. Ve 4. postní prefaci se při mši svaté společenství církve modlí k Bohu Otci: „Neboť ty se slitováváš nad naší slabostí, když se postíme, obnovuješ v nás kázeň a obracíš nás k sobě a dáváš nám sílu, abychom nad zlem vítězili skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ Veškerá kajícnost, naše dobročinnost a úsilí o dobrou modlitbu jsou účinné prostředky k našemu duchovnímu uzdravení za předpokladu, že jsou používány v Duchu a v pravdě. Přeji nám všem úspěšnou léčbu!

Pavel Seidl

NEJVĚTŠÍ A NEJVÝZNAMNĚJŠÍ Z KŘEŠŤANSKÝCH SYMBOLŮ

Kříž – Crux se pro věřící křesťany stal nejen symbolem utrpení a nezměrné Kristovy lásky k nám lidem, ale především víry a pravdy, moudrosti, spravedlnosti, milosrdenství, odpuštění a naděje.

Symbol kříže v různých podobách se objevuje téměř ve všech starověkých kulturách. V Egyptě - *crux ansata* - byl znakem života. Pro filosofy představovalo pojetí kříže propojení linie nebe a osy země. V Orientě a Římské říši se stal krutým mučícím nástrojem. Ukřižování byl nesmírně ponižující, brutální trest, kterým byli popravováni především otroci a těžcí zločinci. Proto byl Kristus prvními křesťany zobrazován na zdech římských katakomb znamením jako ryba, révová ratolest nebo beránek. Později se zde objevují jen prostá znamení kříže (bez Krista) jako symbol celého světa a rovněž představující Kristovo vítězství nad smrtí („*U mě se však nikdy nestane, že bych svou chloubu kladl do něčeho jiného než do kříže našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne ukřižován svět a já světu.*“ - epištola sv. Pavla Galatským, 6,14). Stává se tak nejen symbolem nesmrtnosti, ale po nečekaném vítězství římského císaře Konstantina I. Velikého v roce 312 (před bitvou uviděl na nebi kříž a uslyšel hlas, že v tomto znamení zvítězí) také triumfem křesťanské víry - císař ediktem milánským v roce 313 povoluje křesťanství jako oficiální náboženství a sám před smrtí přijímá křest.

Zobrazení kříže, jako nejsilnějšího a nejčastějšího výtvarného symbolu, nabývá v křesťanské epoše na svém významu až počátkem druhého tisíciletí. Jeho pojetí se postupně mění, od 11. století je čím dál více zdůrazňováno Kristovo lidství. Gotika a zejména renesance znamenala odvrácení se od byzantských vzorů zobrazení Kristovy smrti na kříži, které představovalo chladný a bezživotní výraz. Umělci začali zejména pod patronací františkánů malovat ukřižování jako velké lidské drama. Téma kříže a ukřižování přitahovalo tvůrce ve všech dobách, jeho zobrazení najdeme v nejrůznějších podobách, na slavných i méně slavných obrazech a sochách. Je v nich obsažena síla motivu a upřímnost jejich víry. „*Ale ať zakusili pronásledování nebo duchovní obnovu, válku či*

mír, politickou represí nebo svobodu, všichni byli inspirováni postavou a poselstvím Krista a jeho církve a snažili se zviditelnit neviditelné mozaikou, malbou nebo kamenem“ (Helen de Borchgrave – Cesty křesťanského umění).

Kříž byl vždy místem, kde věřící nalézali útěchu. Ať v chrámech, v přírodě nebo ve svých obydlích. Křížky byly dárkem, který měl milovanou bytost chránit. Nyní se bohužel v nejrůznějších provedeních staly módní záležitostí. Varoval před tím za svého života papež Jan Pavel II. Pokud pochopíme hlubokou symboliku Kříže, nemůže se nám líbit ani slavné kontroverzní vystoupení známé zpěvačky Madonny. A ani to, že prostory historicky a křesťansky významné se stávají místem snobských společenských rautů. Co se děje v klášteře Svaté Anežky? NG renomované prostory pronajímá na „světské radovánky“ našich majetných spoluobčanů, kteří už nevědí doopravdy, čím se „proslavit“. Rauty jsou tam stále už několik let, zaměstnankyně, která si dopisy různým institucím stěžovala, dostala hodinovou výpověď od pana Knížáka. Moje přítelkyně, zrovna tak jako další zaměstnanci jsou znechuceni, ale bojí se o místo. Takže pomníky krále Václava I., královny Kunhúty a sv. Anežky se zakryjí, a gotické prostory před chrámem sv. Salvatora jsou místem, kde se podává občerstvení, v chrámu samém pak panuje veselá zábava, instaluje se tam kluziště, kde opilé páry bruslí, často nechybí striptýz apod. Pomníky jsou sice fiktivní, protože místa posledního odpočinku nejsou známa (mimo nich tu ve středověku byla pohřbena řada církevních autorit), ale i tak nelze pro to nalézt omluvu a je to odporné. Je známá pověst, že až se najde hrob svatě Anežky, nastanou u nás zlaté časy – zatím nám to tedy nehrozí. Chtěla jsem začít psát já, ale komu? Mezi hosty v závěru roku byli dva nejvyšší představitelé našeho státu i se svými milenkami. Klášter má jednu výhodu, zdi jsou silné a ven nic nepronikne. Že se jedná o druhé nejposvátnější místo naší historie, to nikoho nezajímá. Ještě, že Hrad prohrál spor o Svatovítský chrám, alespoň máme jistotu, že něco podobného se nebude dít i tam.

V době, kdy kultem pro mnohé se stávají hmotné statky, měli bychom si o to více vážit míst a věcí, které byly posvátné a nedotknutelné pro naše předky. Pomohou nám pochopit význam symbolů, které dokážou obohatit mysl a uklidnit naši duši.

BH

Typy křížů:

Často se s nimi při nejrůznějších příležitostech setkáváme a někdy nevíme, co znamenají. Například, proč na některých významných katolických chrámech je dvojramenný kříž.

1. egyptský (anch, crux ansata), 2. antonínský (crux commissa), 3. řecký vepsaný do kruhu, 4. řecký, 5. liliový, 6. latinský (crux immissa), 7. ondřejský (burgundský), 8. vidlicový (lotrovský), 9. patriarchální (kardinálský), 10. kotvový, 11. papežský – tři ramena symbolizují kněžský, učitelský a pastýřský úřad církve a papeže, 12. pravoslavný (ruský), 13. berlový (berlíčkový), 14. jeruzalémský, 15. hákový (svastika – pohanský předkřesťanský symbol slunce a ohně užívaný nacisty)*, 16. maltézský (johanitský), 17. – 19. konstantinský: monogram z řeckého písmene X (chi) a P (rho) – začáteční písmena slova Christos, 20. lotrinský (dvojkříž), 21. Petrův (sv. Petr byl ukřižován hlavou dolu), 22. jetelový (brabantský), 23. opakovaný, na konci ramen jsou malé křížky, 24. větvový, 25. větvový s dvojitě prohnutými rameny. (Podle Slovníku biblické ikonografie od Jana Royta).

*Hákový kříž – svastika je rovněž pět tisíc let starý náboženský symbol hinduistů, který užívaly i jiné staré orientální kultury. Název svastika je odvozen z indického jazyka sanskrit a přibližně znamená „přízeň osudu“. Před tisíci léty se v hinduistických textech objevil jako symbol štěstí nebo znovuzrození boha Brahmy. Hinduisté žijící v Evropě jsou velmi dotčeni tím, že nacisté zneužili jejich znak a bouřili se proti tomu, aby byl zakázán jenom proto, že byl používán jako symbol nadřazené árijské rasy.

BH

DĚTI JSOU KOTVY, KTERÉ DRŽÍ MATČIN ŽIVOT

Na tuto známou Sofoklovu větu jsem si vzpomněla, když jsem si znovu četla baladickou báseň známého amerického autora Robinsona Jefferse „Pastýřka putující k dubnu“ (1929, do češtiny ji přeložil v roce 1961 básník Kamil Bednář). Vždy mě dojde, je to příběh velkého sebeobětování, příběh dívky, která miluje svět kolem sebe, všechny věci, zvířátka bez rozdílu, všechny lidi, více než sebe samu. Ztratila domov, zůstaly jí jen ovečky. Čeká dítě, o kterém ví, že jeho narození bude znamenat její smrt. A přesto odmítá se nenarozeného dítěte vzdát.

„Když jsem byla na tom nejhůř,
věděla jsem přesto, že je mé dítě živeno mírem a štěstím.
A já to štěstí chovala v tomto svém těle.
Není to mé štěstí, já jsem jen svému děcku světem i nebem
i láskyplným božstvím.
Pro ně je to poznání života v jeho prvotnosti a dokonalosti.
Devět měsíců, jež vydají za devadesát let.

Neukradla bych svému dítěti ani jeden z těchto jeho dnů,
abych si uchránila život.
Jsem mu božstvím a měla bych je zradit?
Ještě se nepohnulo a už prožívá blaženost
v poklidném míru; ostatně brzy
pocítím, jak se hýbe.“

Myslím, že je to nejdokonalejší vystižení mateřství. a pokud ho v tomto smyslu budeme chápat, nemůžeme přijmout žádný z důvodů, který by nás opravňoval k usmrcení života nenarozeného dítěte. Nežijeme v době, kdy narození dítěte znamená ohrožení existence. Možná nám jen zkomplikuje další život, ale to by nikomu nemělo být důvodem o ten jeho ho připravit. To právo teď společnost dává ženě, záleží jen na jejím svobodném rozhodnutí. O těch, které takto popřou veškerou etiku posláni ženy a matky, se v básni praví: „Ženy mívají někdy tvrdé kameny místo srdcí“.

BH

BŘEZEN – PRVNÍ MĚSÍC JARA

Pro mnoho lidí znamená jaro nejkrásnější období v roce, zvláště pak, když nás zima potrápí tak, jak tomu bylo vloni. Pro naše předky, žijící v daleko větším sepětí s přírodou bylo spojováno s opravdovým začátkem roku. Časových vymezení jara je ale více.

Astronomické jaro: časový úsek od jarní rovnodennosti, který připadá na 20. nebo 21. 3. a trvá do letního slunovratu 21. 6. nebo do nejbližších dnů kolem tohoto data.

Biologické jaro: Používají ho bioklimatologové a odvozují ho od rytmu a průběhu fyziologických procesů v lidském těle. Zahrnuje období od 16. února do 31. května.

Vegetační jaro: Jeho vymezení je důležité pro zemědělství. Jeho počátek je dán dosažením průměrné denní teploty nad 5 C° a jeho konec 15 C°. Klimatické vegetační jaro se liší podle nadmořské výšky. U 400 m. n. v. trvá 64 dnů, začíná 8. 4., končí 10. 6., u 500 m. n. v. (my jsme něco mezi tím) trvá už 69 dnů od 11. 4. do 18. 6.

Meteorologické jaro: zahrnuje období od 1. března do 31. května a používá se při klimatologických šetřeních.

Fenologické jaro: začíná rašením srstky obecné (angreštu) a končí rozkvetem bezu černého. Pro časné fenologické jaro je charakteristický rozkvet břízy, třešně, višně a hrušně, pro plné fen. jaro pak rozvití listů buku a jasanu, rozkvetení šeráku, střemchy, kaštanu a jeřábu. Mimo to se ještě sleduje tzv. fenologické předjaří – jeho začátek je dán rozkvetem bledule jarní, sněženky a přiletem prvních stěhovavých ptáků.

Také dříve měli lidé rádi toto roční období, svědčí o tom staré pranostiky:

Jaro krásné, všem tvorům spásné.

Jaro krásné kvítí vynáší, svlažuje a teplo přináší.

Jaro lenochy nechválí, ale pracovité velebí.

Jaro nám otcem i matí, kdo nasil, bude mu zráti.

(Podle knihy Velký pranostikon Zdeňka Vašků)

OPISOVÁNÍ BIBLE 2006

Patnáctého prosince jsme oficiálně ukončili akci Opisoování Bible 2006 v naší farnosti.

/Neoficiálně psali někteří ještě 10. února./

Opisovali jsme Evangelium podle Lukáše a myslím, že se nám všem podařilo alespoň poodhalit smysl textu.

Ukázalo se, že Bible je živá, že má stále co říci všem – starším, ale i mladým. Vždyť průměrný věk pisatelů je 26 let!

Nepřekvapuje, i když samozřejmě těší, že Písmo opisovali lidé, kteří své křesťanství opravdu žijí, ale že se přidali i mladí, kteří se s křesťanstvím setkávají spíše náhodně – přes přátelské vztahy s katolíky – to je oslovující! Zvláště, když jeden je věkově na rozhraní puberty a adolescence a přesto dal přednost opisoování Bible před původně plánovanou hrou na počítači, další je povoláním (nadšený) policista, žijící v prostředí téměř proticírkevním.

Nejeden opisující po chvíli práce s textem slovně vyjádřil pochopení zorganizování této akce. Vždyť něco opisovat je cesta k většímu vnímání textu. Některé pasáže slyšeli za svůj život tolikrát a teprve teď pochopili jejich smysl, teprve teď se nad smyslem slov zastavili.

Často došlo na další otázky křesťanství, církve, osobní víry.... Výsledkem bylo vzájemné obohacení.

Biblický text jsme na mnoha místech přepracovali – to proto, že jsme do něho vložili kus svého já. Není to tedy důvod k posměchu, ale k upřímné radosti nad tím, že jsme se my, nedokonalí lidé, sešli v tak hojném množství na tomto díle a že jsme udělali zase jeden krůček k Ježíšovu „aby všichni byli jedno“.

Dál nás čeká vytvoření týmu ilustrátorů, svázání knihy. Potom už budeme mít možnost si výsledek naší práce prohlédnout.

Ještě než na vás vysypu čísla, dovolu, abych vám všem, kteří jste si udělali čas na setkání s Božím slovem, poděkovala. Za tým organizátorů Pán Bůh Zaplat'!

A teď čísla:	celkem se zúčastnilo	99 lidí
	z toho:	35 mužů
		64 žen
	z Dolní Čermné	55 lidí
	z Verměřovic	24 lidí
	z Petrovic	8 lidí
	z Horní Čermné	10 lidí /z Mariánské Hory 6 lidí/
	z Letohradu	1 osoba
	z Hnátnice	1 osoba
	průměrný věk pisatelů:	26,2 let
	nejstarší pisatelka:	76 let
	nejmladší pisatelka:	7 let

Odhalí listiny z bány věže kostela neznámou historií Jakubovic?

Dne 4. února 2007 donesl na Obecní úřad v Dolní Čermné majitel stavební firmy pan Tomáš Brokeš z Ostrova tři plechové tubusy vyjmuté z bány věže kostela sv. Antonína Paduánského v Jakubovicích. Firma pana Brokeše začala opravovat završení věže kostela od lucerny ke kříži. Celá část věže byla snesena. Bude opravena v dílnách a poté jeřábem opět uzazena na věž kostela. Plechové tubusy byly vodotěsně uzavřeny, proto firma opatrně odbrousila vodotěsné uzavření vík tak, aby nebyly poškozeny a daly se lehce otevřít.

Otevření tubusů, mimo majitele firmy, byl přítomen pan starosta ing. Vlastimil Vyhnálek a kronikář obce Vladimír Jansa. Listinné materiály z jednotlivých tubusů byly opatrně vyjmuty a rozbaleny. Historické listiny a dobové mince byly protokolárně sepsány a podepsány přítomnými.

1. plechový tubus vysoký 18 cm obsahuje 5 historických listin z roku 1857 psaných německy, z nich dvě listiny jsou psány kurentem. Je zajímavé, že z doby kdy byl postaven kostel v roce 1850, chybí v báni listinné materiály. Nejstarší listinné materiály tohoto tubusu nesou až datum z října 1857. Vystává otázka, zda věž kostela nebyla přistavěna ke kostelu dodatečně a v době dokončení nebyly uloženy listiny z roce 1857. Je pravdě nepodobné, že by sedm let od postavení kostela byla prováděna oprava jeho věže. Tento časový rozdíl

nám třeba odhalí překlad listin tohoto tubusu.

2. plechový tubus vysoký 18 cm obsahuje tři listiny z roku 1897 psané německy. Všechny listiny nesou datum 29. října 1897. Zřejmě se jedná o rok, kdy věž byla opravována, neboť jsou v jedné z listin uvedena popisná čísla s majiteli a záznam o jejich milodarech. Takže datum v listinách, je zřejmě datem jejich uložení do bány věže.

3. pozinkovaný tubus vysoký 23 cm (nejobjemnější) obsahuje 5 listinných materiálů z roku 1925. Je psán opět německy, neboť podle seznamu „Gedenktlat... - děkovného listu“, který obsahuje popisná čísla jakubovických domů a jejich majitelů v Jakubovicích, kteří věnovali peníze na opravu věže, byly Jakubovice více jak z 90 % osídleny Němci. Po přeložení listin se dozvíme jména občanů, kteří padli v I. světové válce, dozvíme se něco více o vlivu světové války na občany v Jakubovicích. Tento tubus obsahoval mimo listin i mince v hodnotě 0,20 a 0,10 Kčs ražené v roce 1915 a 1916 a dále prvorepublikové mince ražené v letech 1921 až 1924 v hodnotě: 1,- 0,50, 0,20, 0,10, 0,05 a 0,01 Kčs. Dále byly přiloženy válečné (z I. světové války) potravinové lístky na chléb a cukr z roku 1916 až 1919. K jedné listině psané již psacím strojem byla přiložena i memoriální medaile s portrétem císaře Františka Josefa II. s letopočtem 1848.

Obecní úřad pořídí fotokopie všech listinných materiálů a nechá je přeložit do češtiny. Věřím, že z těchto historických listin bude poznána další zajímavá historie kostela i obce Jakubovic, nám dosud nám neznámá. S novými historickými fakty o obci Jakubovice budou naši občané seznámeni po jejich zpracování.

VI. Jansa, kronikář

Ahoj děti!

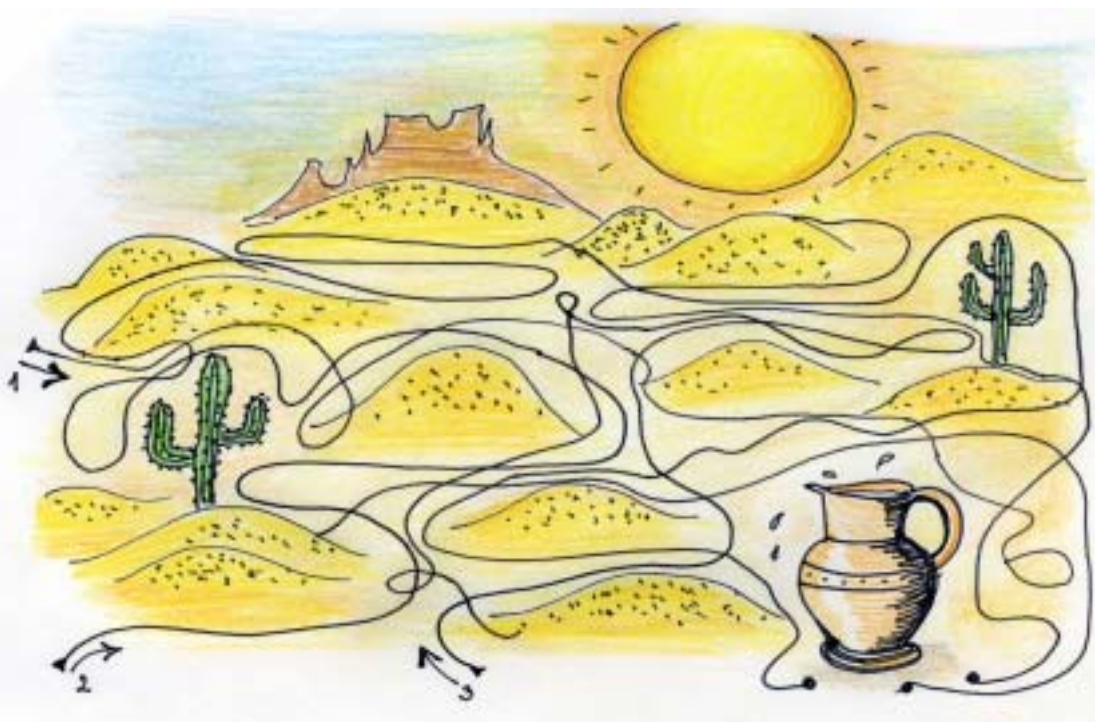

Dnešní neděle je první nedělí postní.

Věřím, že to určitě mnozí z vás vědí,

protože jste třeba dávaly pozor při mši svaté nebo jste byly s rodiči na Popeleční středě v kostele, a tak víte, že jsme zahájili postní dobu. Kněz udílel věřícím popelec, což znamená, že jim na čelo dělal křížek popelem z jívných ratolestí se slovy: „Prach jsi a v prach se navrátíš.“

Postní doba předchází velikým svátkům. Těmi jsou pochopitelně Velikonoce. Je poměrně dlouhá, protože trvá 40 dní. Když budete pozorně počítat postní neděle, zjistíte, že jich bude pět, šestá neděle se jmenuje

Květná a po ní už je nejslavnější neděle v celém roce – neděle Zmrtvýchvstání Páně. Kdo by to chtěl spočítat opravdu přesně, tak musí vědět, že číslo 40 označuje počet postních dnů, ale bez nedělí. Proč je postní doba pro nás důležitá? Protože se musíme připravit. Stejně jako se připravujeme na návštěvu, nebo před Vánocemi, potřebujeme se dobře připravit i na Velikonoce. Udělat místo pro Pána Ježíše. Už jsme si to minule zdůrazňovali. Snažit se přichystat svoje nitro, abyste i v nejmenší dokázaly přijmout alespoň kousek toho obrovského velikonočního tajemství.

Představte si, že i Pán Ježíš se musel na všechno dobře připravovat. Než začal veřejně působit, víme, že žil 40 dní na poušti, nic nejedl, modlil se a také, že ho tam pokoušel ďábel. My si na obrázku projdeme také takovou poušť. Budeme v bludišti písku hledat správnou cestu k vodě – nejen k vodě jako nápoji, ale k vodě živé – kterou je Pán Ježíš. Poušť nám bude připomínkou, abychom v postní době mysleli více na Pána Ježíše v modlitbě, více pomáhali druhým a pokusili se něco si i odepřít.

(Otazníček)

Pro starší:

Postní doba je pro nás všechny doširoka otevřená náruč. Nabízí nám příležitost k tomu, abychom se zastavili v uspěchaném čase, podívali se kolem sebe, po jaké cestě jdeme. Zda po té, na kterou nás volá Bůh, jak Mu svěřujeme svůj život, jak Mu důvěřujeme i v těžkých situacích, jak vnímáme své bližní. A určitě by každého z vás napadla spousta dalších námětů k přemýšlení. Známe určitě i to podstatné, tedy modlitbu, půst a almužnu, které jsou důležitými prostředky pro postní dobu.

Pro mladší děti jsme měli jako symbol postní doby – poušť. Pro vás větší by to dnes mohl být chléb. Chléb jako symbol půstu, odříkání – člověk se může postit o chlebu a vodě. Chléb jako symbol almužny – prosící ruce ubožáka, který hladoví, se natahují po kousku chleba. Ale tím kouskem chleba může být cokoli – třeba vlídné slovo, chvíle našeho času, úsměv. Chléb v modlitbě – vždyť přece pokaždé v modlitbě Otče náš prosíme o chléb. Každý den.

Víme, jaké zázraky Pán Ježíš učinil, když rozmnožil chléb pro hladové lidi. Víme, že pod způsobem chleba přijímáme Tělo Pána Ježíše. Víme také, že chlebem a solí se vítají vzácné návštěvy. Přesto se v dnešní konzumní společnosti s nadbytkem jídla účta ke chlebu tak trochu vytrácí.

Chléb je i na dnešním obrázku. Dává tvar osmisměrce, jejíž „náplň“ jsou podtržená slova z následujícího textu:

Obilniny tvořily ve starověkém Izraeli hlavní součást každodenní stravy. Ze pšenice byla nejlepší mouka i chléb. Používali ji kněží pro pečení chleba předkládaného při obětování Hospodinu. Ječmen, jenž dozrává dříve než pšenice a sklízí se počátkem léta, byl pokrmem chudých rolníků. Ječný chléb byl pravděpodobně nejobvyklejší. Pokud se stalo, že úroda ječmene byla zničena katastrofálním krupobitím, pšenice, jež dozrává později, zůstala ušetřena. Občas se používala i méně kvalitní pšenice špalda. Nejhorší chléb byl z prosa, které se podobá rýži.

Zrno se nejdříve čistilo v plochém košíku, aby se oddělilo čisté zrní od jedovatých semen a plevelů, které rostou společně s obilím a vypadají velmi podobně. Poté se zrní umlelo. V začátcích třením mezi malým a větším kamenem. Později mezi dvěma mlýnskými kameny, z nichž spodní byl upevněn a vrchní se na něm otáčel.

Pro pečení chleba se smíchala mouka s vodou nebo občas i s olivovým olejem na těsto. Z předchozího pečení se odděloval kousek těsta tzv. kvásek a vmísil se do nového těsta, které se nechalo kynout. Chléb měl plochý tvar. Byl chutný, ale záhy ztvrdl.

(informace z Encyklopedie Bible)

Doufám, že vás alespoň něco zaujalo a že dobře doplníte osmisměrku, v níž vám zůstane 42 písmen, která dokončí větu:

„Děkujeme Pánu...“

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Slova k doplnění do textu měla být v tomto pořadí:

Izaiáš, Davidově, Micheáš, Betléme, Kašpar, Melichar, Baltazar, Herodes, zlato, kadidlo, myrha, Anděl Páně, Egypta, Jeremiáš, Nazaret.

Omlouvám se za malou chybu, která způsobila, že původně prázdné místo v textu pro Jeruzalém jsem doplnila a tím pádem vám v nápovědě toto slovo přebývalo.

POSTNÍ ALELUJA

Drtivá většina křesťanů prožívá svou víru asi takto: ono se to musí, tak je to přikázané, tak jsme navyklí, tak se to má. Jenomže takový přístup je nejlepším východiskem pro všechny možné.. ismy. Nejrychleji, nejoddaněji se zaučují novým pořádkům zejména „věrní“ věřící. Obávám, že tato doba již není dlouhodobě schopna tyto křivdy snášet. Současnost je uvedena v podmínku ryzosti charakterů, četností slova, upřímnosti života. Existenci tohoto světa tedy podmiňujeme my sami, ne „oni“. Jinak vyjádřeno: ty i já - jsme spoluodpovědní za svět. Byla nám svěřena jedna, nikoliv bezvýznamná, planeta tohoto vesmíru, ba co více - lidská srdce. V tuto chvíli bychom se opětovně mohli navrátit k dané postní otázce: „Bože, co tě to vůbec napadlo, povolát k životu mne? Proč se prožívám v této době, na tomto místě, v této společnosti?“ Lidstvo přes nadějný pokrok, úžasný lidský um, je často uváděno v nepochopitelný zmatek. Ten si uzmul opovážlivou vlastnost: bují, roste geometrickou řadou a dokáže si celkem snadno pohrávat i se srdci jindy vcelku zmužilými. Láska se šíří mocněji. Jenomže ona roste přirozeně a odůvodněně. Její kořeny totiž vycházejí právě z podloží vroucího vztahu vůči Bohu. Doba postní oplývá následnou vlastností: je uschnouta přivést člověka k obrácení vůči vlastnímu nitru, k jádru skutečností a vztahů. Podobně i Ježíšova výzva vychází z postní základny: „Obráťte se a věřte evangelium!“ Nikoliv pouhé volné spojení jednoho s druhým, jako spíše ono první podmínkou tomu druhému. Obráť se, abys byl umocněn zachytit

zprávu evangelia jako něco, co je hodné věření. Zde lze vystopovat tragiku nepochopení. Máme za to, že věříme, ale možná vůbec nikdy jsme se neobrátili. Skutečně tedy věříme? Slovo evangelium bychom mohli přeložit jako radostná zpráva. Chápeme? Právě obrácení přivádí k radosti. Nejkrásnější na celém postu je právě ona skutečnost, že navzdory povšechnému zmrtnění rozličných činností a nutností, utlumení aktivit rádo by neutlumitelných, je člověk přiváděn k radosti. Svou charakteristikou nevede půst ku trápení. Toho je přece na světě již tak dost. Na lidstvo čekají ještě mnohé zkoušky, četná bolest i utrpení, jež nevedou k utišení. Postní setrvání „proudí“ k radosti. Příhodně hovoří i skladba liturgických dob. Doba postní nejenže předchází, ona plynule přechází v dobu velikonoční - v onu radost radostí. Vzkříšení! Držení postu kvůli postu pozbývá smyslu, dokonce je i zavádějící. Velikonoční chorál sice opravdu ještě této době nenáleží, avšak tušení jednotlivých tónů, byť útržkovitých, neumělých, snad pouhý dílčí dotyk sporného taktu, dodává tomuto životnímu mezníku vnitřní hloubku, náplň i potřebnou sílu. Nadto naději.

Chceš-li opravdově zažít svůj půst, je potřebné během čtyřiceti dnů nechat se zlehynka zaskočit hudbou tak vzdálenou, a přesto natolik niternou tak blízkou, a přesto téměř nepopsatelnou. Nápěvem, který od základů proměnil realitu všeho stvořeného, nabídl vesmíru nové rozměry, jež nám doposud zůstaly

skryty, podmanivým zpěvem života - radostným Aleluja.

Zmatečná rozkolísanost i u lidí věřících bývá většinou dána právě tím faktorem, že snad ani nikdy k sobě nepřipustili myšlenku možnosti osobního vzkříšení. Jenže - bez fenoménu VZKŘÍŠENÍ těžko cokoli podstatného v životě vzkřísíš. Je na pováženou, že i zbožný člověk nebere v potaz ani tu skutečnost, že jednou ze scény tohoto světa odejde. Jinak vyjádřeno, že bude opět přiveden k prameni života. Takto chápaná etapa postu nás přivádí k tomuto závěru: postní prvek nachází své místo nejen v církevním kalendáři či nařízení nějaké náboženské autority, ale i v životě jako takovém. Stává se potřebným kořením žití. Kýženým minerálem, stopovým prvkem, jehož nedostatek nebývá zprvu znát. Vnitřně však pracuje nepochybně. Člověk se křiví, chátrá, není svůj, tolik věcí by rád změnil, s tolika záležitostmi je hrubě nespokojen, nenachází však potřebnou sílu. Přes úspornost modlitby i nadstandartní ochotu jíst vstříc Kristu, nedochází k toužebnému cíli. Bible praví: „Je-li sekera ztupena, o to více síly musíš vynaložit.“ Člověče tupneš. Uvědom si to!

Postní usebrání vede k vědomí vděčnosti. I přes všeliké stráže bytí, nechtěnosti volby, předurčenosti vymyšlené jinými, nemožnosti těla, ochuzení ducha, podmíněnosti vlastní podoby. K prožitku radosti ze života. Vždyť křesťan dokáže odpovědět Hamletovi: „Být je lepší než nebýt.“

Ze stejnojmenné knihy P. Plíška

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Pá 9. 3.- 19.00	SANATORIUM II. Zábavný pořad s Karlem Šípem a Josefem Náhlavským a se zpěvačkou Dagmar Zázvůrkovou. Volně navazuje na předchozí pořad Sanatorium I. Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 11. 3.	MÝM OBJEKTIVEM - výstava fotografií Otevřeno Po – Pá 8-12, 13 – 17 a So 9 – 12 Výstava potrvá do 21. dubna 2007 Kulturní a informační centrum čp. 30 v Jablonném nad Orlicí
Pá 16. 3.	Vikariátní setkání mládeže 17.30 hod. mše svatá v kostele sv. Jiří v Dolní Čermné Sál Orlovny v Dolní Čermné
So 17. 3.	Postní duchovní obnova Sál Orlovny v Dolní Čermné
Ne 18. 3.	Misijní koláč – 8.00 hod. mše svatá v kostele sv. Jiří v Dolní Čermné

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V březnu 2007 oslaví:**

87 let	paní Marie Šedajová	z Verměřovic
84 let	paní Marie Hejlová	z Dolní Čermné
83 let	paní Ludmila Páchová	z Dolní Čermné
83 let	paní Miluška Bednářová	z Petrovic
83 let	paní Věra Mlynářová	z Verměřovic
81 let	paní Anna Mačátová	z Horní Čermné
80 let	paní Matylda Motlová	z Dolní Čermné, nyní bytem v Lanškrouně
78 let	paní Libuše Jandová	z Dolní Čermné
77 let	paní Marie Křivohlávková	z Dolní Čermné
77 let	paní Marie Pecháčková	z Dolní Čermné
76 let	paní Drahomíra Mačátová	z Petrovic
75 let	paní Zdenka Dušková	z Petrovic
76 let	pan Josef Lorenc	z Horní Čermné
75 let	paní Jarmila Vávrová	z Dolní Čermné
74 let	pan Josef Klekar	z Dolní Čermné
73 let	pan Josef Krobot	z Dolní Čermné
73 let	pan Josef Marek	z Petrovic
72 let	paní Markéta Faltejsková	z Dolní Čermné
70 let	paní Ludmila Marešová	z Dolní Čermné
55 let	paní Jaroslava Havlíčková	z Dolní Čermné
50 let	paní Marie Macháčková	z Dolní Čermné
50 let	paní Marie Hylská	z Dolní Čermné
50 let	paní Zdeňka Junková	z Petrovic

Všem oslavencům srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byla pokřtěna a přijata do Kristovy církve:

v Dolní Čermné

4. 2. 2007

Leona Vacková

z Dolní Čermné

Rodičům Leonky rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu obou jejich dcer.

otec Pavel

LEKTORSKÁ SLUŽBA:

Březen 2006				
4. 3.	Ne	2. neděle postní	7.30	Pecháčkovi 53
			10.30	Marešovi 271
11. 3.	Ne	3. neděle postní	7.30	Plhákovi 277
			10.30	Macháčkovi 55
18. 3.	Ne	4. neděle postní	8.00	Macháčkovi M., Zd.
25. 3.	Ne	5. neděle postní	7.30	p. Havlová 247
			10.30	Dostálovi 293

Duben 2007				
1. 4.	Ne	Květná neděle	7.30	Bednářovi 285
			10.30	Klekarovi 292
5. 4.	Čt	Zelený čtvrtek	18.00	Vackovi 197
6. 4.	Pá	Velký pátek	18.00	Motlovi 11
8. 4.	Ne	Zmrtvýchvstání Páně	7.30	Řehákovi 283
			10.30	Severinovi 342
9. 4.	Po	Pondělí velikonoční	7.30	Hubálkovi 61
15. 4.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30	Faltusovi 356
			10.30	Macháčkovi ml. 55
22. 4.	Ne	3. neděle velikonoční	7.30	p. Matoušková 305
			10.30	Vašíčkovi 349
29. 4.	Ne	4. neděle velikonoční	7.30	p. Štěpánek K. 221
			10.00	Macháčkovi 242

Pro zasmání

Ve víru tance:

- Slečno, proč při tanci pláčete?
- Jak by ne, když tančím s takovým křenem.

O prázdninách ve Francii v jedné luxusní restauraci:

- Bude si přát? Máme i hlemýžďe.
- To jsem už zjistil. Včera mě jeden obsluhoval.
- Jde klíště po lese a mumlá si:
- No to jsem tedy zvědavý, kde mě dnes zase vytočí?!

Dva astronauti stojí na Měsíci před raketou a bezradně se dívají na sebe. Po chvíli se jeden ozve:

- No, na mě nekoukej, já jsem ty klíče, co jsou uvnitř, nezabouchl!

Skot cestuje s papouškem. Na celnici mu celník říká:

- Clo se neplatí jen za vycpaná zvířata.
- Skot se dlouho rozmýšlí, papoušek se na něho dívá a vřískne:
- Nedělej hlouposti a zaplat'!

vybral js.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

1. neděle postní
25. února 2007
9. týden / 2007

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

- 26. února - pondělí** po 1. neděli postní
18.00 Dolní Čermná – za rodiče Duškovy a sourozence
- 28. února - středa** po 1. neděli postní
18.00 Dolní Čermná – za Vincence Nováka, manželku a zemřelé z celé rodiny
- 1. března - čtvrtek** po 1. neděli postní
6.45 Dolní Čermná – za Antonína Junka, manželku, oboje rodiče a sourozence
18.00 Verměřovice - za farníky
- 2. března - pátek** po 1. neděli postní, první pátek v měsíci
19.00 Dolní Čermná – za Františka a Otýlii Andrlovoy, syna Josefa a duše v očistci
- 3. března - sobota** po 1. neděli postní, první sobota v měsíci
6.45 Dolní Čermná – na poděkování Pánu Bohu s prosbou o další Boží pomoc a ochranu
17.00 Petrovice - za Josefa Nováka a manželku Jaroslavu
- 4. března - neděle – 2. postní**
Dolní Čermná - **7.30 h.** – za Josefa Bednáře
Verměřovice - **9.00 h.** – za rodinu Faltusovu
Dolní Čermná - **10.30 h.** – za farníky

Dolní Čermná - 15.00 h. - pobožnost Křížové cesty

Odklizení sněhu okolo farního kostela v Dolní Čermné:

V týdnu od 26. 2. - do 4. 3. 2007: Macháček Karel, Macháček Jiří

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 16.00 h. - do 17.55 h., v pátek od 16.00 h. – do 18.55 h.,
v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích: ve čtvrtek od 15.00 h. – do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

Akce	den	čas	hodina	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí	26. 2.	16.15 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty – děti	pondělí	26. 2.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty – akolyta	středa	28. 2.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek	1. 3.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	2. 3.	dopoledne	Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty – mládež	pátek	2. 3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	2. 3.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná
zkouška chrámového sboru	pátek	2. 3.	20.00 h.	Dolní Čermná
biblická hodina	sobota	3. 3.	20.00 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty – otec Pavel	neděle	4. 3.	15.00 h..	kostel Dolní Čermná

POUTNÍK, BŘEZEN 2007

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **11. března 2007**, Poutník vyjde **25. března 2007**

Členové red. kroužku: P. Seidl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková,

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek. **Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.**

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.